Ο ιερέας της Σπιναλόγκας που κοινωνούσε τους λεπρούς και χρησιμοποιούσε την ίδια λαβίδα για τον εαυτό του...

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 1 Μαρτίου, 2020

Τους έδινε πάντα το χέρι του και έφυγε από το νησί τελευταίος...

Για δέκα ολόκληρα χρόνια ο ιερομόναχος Χρύσανθος Κουτσουλογιαννάκης ήταν η παρηγοριά των λεπρών στη Σπιναλόγκα. Ευλογούσε και κοινωνούσε τους αρρώστους απλώνοντας το χέρι και λαμβάνοντας θεία κοινωνία από το ίδιο κουτάλι χωρίς να φοβηθεί την ασθένεια και τις συνέπειες της.

Όσοι τον γνώρισαν μιλούν για μια πληθωρική, καλοσυνάτη μορφή που είχε σκοπό να απαλύνει τα βάσανα των ανθρώπων που νοσούσαν. Τον χαρακτηρίζουν «θεόσταλτο» και «άγιο». Περισσότερες πληροφορίες για τον ιερομόναχο Χρύσανθο, έρχονται μέσα από την εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια» και την μαρτυρία του Δημήτρη Παπαδάκη, πρώην λυκειάρχη και πρόεδρο του Λογοτεχνικού Συνδέσμου Ηρακλείου Κρήτης, ο οποίος τον γνώρισε από κοντά.

«Πεταμένοι σαν κοπριά σ’ έναν κοπρόλακκο βρωμερό»

«Το 1947 ο εφημέριος των λεπρών της Σπιναλόγκας π. Μελέτιος Βουργούρης έλαβε από τον Επίσκοπο Πέτρας Διονύσιο Μαραγκουδάκη διμηνιαία άδεια, από 20 Ιουλίου ως 20 Σεπτεμβρίου, για να μεταβεί στους Αγίους Τόπους. Μετά τη λήξη της άδειάς

του δεν επέστρεψε στη θέση του. Ο Επίσκοπος δεν μπορούσε να βρει ιερέα για την αντικατάστασή του» αναφέρει ο κ. Παπαδάκης.

Ο εφημέριος της Σπιναλόγκας...

Ο κ. Παπαδάκης δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στη συγκινητική γνωριμία που είχε με τον παπα-Χρύσανθο, υπογραμμίζοντας: «Είχα την τύχη να γνωρίσω τον ιερομόναχο Χρύσανθο τον Δεκαπενταύγουστο του 1967 στη Μονή Τοπλού. Ήταν βραχύσωμος, μορφή ασκητική, με λευκή γενειάδα. Τα χρόνια βάραιναν τους ώμους του. Το ράσο και ο καλογερικός σκούφος του ήταν ξεθωριασμένα».

«Βρισκόμουν ένα πρωί με τον πατέρα Χρύσανθο έξω από το Καθολικό. Τότε εμφανίστηκε ένας άνθρωπος μεγάλης ηλικίας. Μόλις είδε τον πατέρα Χρύσανθο αναφώνησε γεμάτος έκπληξη και χαρά: «Πάτερ Χρύσανθε...» Και την ίδια στιγμή δυο αγκαλιές ανοίχθηκαν. Στο φτωχικό κελί του π. Χρύσανθου μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω τον ξένο αλλά και να τον προκαλέσω να μου μιλήσει για τις εμπειρίες του από την επαφή του με τον παπά στο νησί: «Ημουνα λεπρός» είπε. «Εζησα στη Σπιναλόγκα πολλά χρόνια. Η αρρώστια μας είχε παραμορφώσει. Ο φόβος της μόλυνσης έκανε όλους τους υγιείς ανθρώπους να μην τολμούν να μας πλησιάσουν. Ο γιατρός, οι νοσοκόμες, οι άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι και οι γυναίκες, που έπλεναν τα ρούχα μας, άφηναν το νησί, λίγο πριν από τη δύση του ηλίου και πήγαιναν με βενζινάκατο στο χωριό Πλάκα, που ήταν δυτικά και απέναντι της Σπιναλόγκας. Οι δημοσιογράφοι χαρακτήριζαν την Σπιναλόγκα το «νησί των ζωντανών νεκρών», και οι υπάλληλοι δεν ήθελαν να μένουν το βράδυ με τους λεπρούς.

Νιώθαμε όλοι την ανάγκη ενός ιερέα. Εκείνος μόνο θα μπορούσε να μας παρηγορήσει με τον λόγο του Θεού, να μας συμπαρασταθεί πνευματικά. Όμως ιερέας ερχόταν στο νησί μας από την Ελούντα μόνο δύο φορές τον μήνα.

Ερχόταν Σαββατόβραδο, έκανε τον εσπερινό και έφευγε. Ερχόταν πάλι την επόμενη μέρα, τελούσε τη θεία λειτουργία και έφευγε. Ερχόταν και άλλες φορές. Από αναπότρεπτη ανάγκη, για να κηδέψει τους νεκρούς μας!

Κάποια μέρα καθόμαστε μερικοί άντρες στην αυλή του καφενείου μας, που ήταν κοντά στην πύλη.

Τότε πιο πέρα φάνηκε ένας ιερέας. Καταλάβαμε όλοι μας ότι ήρθε στο νησί για να λειτουργήσει. Μόλις μας είδε, ήρθε κοντά μας. Μας καλημέρισε με εγκαρδιότητα.

Όλοι μας όρθιοι και με ελαφρά υπόκλιση τον καλωσορίσαμε. Κανένας μας όμως δεν έτεινε το χέρι του για να τον χαιρετήσει. Ο λεπρός δεν πρέπει να χαιρετά με χειραψία.

Κι αυτό, για να μη μεταδώσει την καταραμένη του αρρώστια. Τότε εκείνος μας χαιρέτησε όλους με χειραψία! Μας είπε απλά ότι θα μείνει κοντά μας, για να μας βοηθάει στην εκπλήρωση των χριστιανικών μας καθηκόντων. Η συγκίνησή μας ήταν μεγάλη»».

Η διήγηση για τη δεύτερη ημέρα στο νησί του π. Χρύσανθου έχει ως εξής: «»Την άλλη μέρα πήγαμε στην Εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα. Παρακολουθήσαμε όλοι, άντρες, γυναίκες και παιδιά, με κατάνυξη τη θεία λειτουργία, που τελούσε με δωρική απλότητα και απροσμέτρητη ευσέβεια. Την Κυριακή αυτή δεν μεταλάβαμε. Δεν είχαμε ενημερωθεί έγκαιρα για την τέλεση της θείας λειτουργίας και δεν είχαμε νηστέψει. Στο τέλος της λειτουργίας πήραμε από το χέρι του αντίδωρο. Και παίρνοντας το αντίδωρο, του φιλούσαμε όλοι το χέρι!

Ήταν κάτι που το επιδίωξε ο ίδιος. Καθώς έδινε το αντίδωρο, πλησίαζε το χέρι του στο στόμα μας. Όλων μας τα μάτια βούρκωσαν από συγκίνηση.

Πριν έρθει εκείνος, το αντίδωρο το παίρναμε από ένα καλαμόπλεκτο πανέρι που τοποθετούσε ο νεωκόρος στο παγκάρι. Την επόμενη Κυριακή πήγαμε σχεδόν όλοι στην εκκλησία. Η εκκλησία ήταν κατάμεστη, το ίδιο και το προαύλιό της. Τη μέρα αυτή μεταλάβαμε όλοι. Στο τέλος της θείας λειτουργίας είδαμε τον ιερέα μας να πίνει ό,τι είχε απομείνει στο Άγιο Ποτήριο από τη μετάληψή μας!

Ανοίξαμε όλοι τα μάτια μας από έκπληξη. Νομίζαμε ότι ονειρευόμαστε.

Χοντρά και καυτά δάκρυα ανάβλυσαν από τα μάτια μας. Ο προηγούμενος ιερέας ό,τι απέμενε από τη μετάληψή μας -ασφαλώς κατά θεία οικονομία- το έχυνε στο χωνευτήρι. Ο ιερομόναχος Χρύσανθος έμενε κοντά μας νύκτα και μέρα. Και έμεινε κοντά μας δέκα χρόνια! Τα χρόνια αυτά εκδήλωσε σε όλους μας την αγάπη. Μας επισκεπτόταν στα σπίτια μας. Μας καθοδηγούσε όλους. Ενίσχυε με τα λίγα χρήματα που είχε τους φτωχούς. Και έκανε τούτο, τηρώντας το: μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου. Ευγνωμονώ, όπως και όλοι οι άρρωστοι της Σπιναλόγκας, τον πατέρα Χρύσανθο για...», δεν κατάφερε να ολοκληρώσει όμως τη φράση του. Ξέσπασε σ᾽ ένα βουβό κλάμα».

«Ο πατήρ Χρύσανθος», συνεχίζει ο κ. Παπαδάκης, «έχοντας το βλέμμα του καρφωμένο στο δάπεδο, ακούγοντας τις περιγραφές του πρώην χανσενικού, είπε με ένα εσωτερικό μεγαλείο: «Πιστεύω ότι δεν είναι τόσο σπουδαίο αυτό που έκαμα. Αυτό θα έκανε κάθε λειτουργός του Υψίστου, κάθε χριστιανός. Βοήθησα, όσο μπορούσα, συνανθρώπους μας να σηκώσουν τον σταυρό στον γολγοθά τους. Έπειτα, η αρρώστια δεν μεταδίδεται με τη Θεία Κοινωνία, με το σώμα και το αίμα του Χριστού»».

Έμεινε για να προσέχει τους τάφους!

Με συγκίνηση ο π. Χρύσανθος μίλησε στον κ. Παπαδάκη για την απόφασή του να μείνει στο νησί όταν πια όλοι είχαν φύγει από αυτό: «Το Λεπροκομείο της Σπιναλόγκας έκλεισε. Ήταν Ιούλιος του 1957. Έφυγαν όλοι από το νησί, έμεινα μόνο εγώ εκεί». Τον ρώτησα γιατί και μου απάντησε: «Έπρεπε να περιποιούμαι τους τάφους των χανσενικών. Έπρεπε ακόμα, βρισκόμενος μπροστά στους τάφους τους, να ψέλνω τρισάγιο για την ανάπαυση των ψυχών τους. Εγκατέλειψα το νησί το 1959. Η υγεία μου κλονίστηκε. Τότε εγκατέλειψα το νησί. Ο Επίσκοπός μου με τοποθέτησε στη Μονή τούτη»....

(Πηγή: mixanitouxronou.gr*)*